

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **P. K.**
bytem Č. a., P.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 18400 Praha

proti

žalovanému: **Městský úřad Kolín**
sídlem Karlovo nám. 78, 280 02 Kolín
zastoupen advokátkou Mgr. Michaelou Bartošovou
sídlem Kutnohorská 43, 280 02 Kolín

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Určuje se, že zásah žalovaného vůči žalobci, spočívající ve vymáhání pokuty ve výši 1 500 Kč, uložené žalobci příkazem žalovaného ze dne 22. 1. 2014, č. j. X, prostřednictvím soudního exekutora, byl nezákonný.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Obsah podání účastníků řízení

1. Žalobce se žalobou podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) podanou Krajskému soudu v Praze domáhá, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

soud určil, že zásah žalovaného, spočívající ve volbě způsobu vymáhání pokuty ve výši 1 500 Kč, uložené žalobci příkazem žalovaného ze dne 22. 1. 2014, č. j. X, prostřednictvím soudního exekutora, byl nezákonný.

2. Podle žalobce se žalovaný dopustil nezákonného zásahu porušením § 175 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podle kterého je správce daně povinen zvolit způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku. V případě žalobce nedoplatek činí 1 500 Kč, náklady exekuce a oprávněného činí 8 207 Kč. Uhradil-li by žalobce exekuci do 30 dnů, platil by snížené náklady ve výši 4 245,50 Kč. Náklady spojené s vymáháním nedoplatku tak dosahují částky téměř 3x vyšší než samotná jistina v případě snížených nákladů exekuce a 5,5 x vyšší než samotná jistina dle vyrozumění o zahájení exekuce. Lze rovněž očekávat zvýšení těchto nákladů, neboť dle exekučních dokumentů tato částka není konečná. Jde tedy o zjevný nepoměr mezi dlužnou částkou a výší nákladů na její vymáhání. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. X, který řešil případ, v němž soudní exekutor vymáhal pokutu ve výši 2 500 Kč a náklady spojené s exekucí činily 7 865 Kč. Nepoměr mezi částkami byl oproti posuzované věci nižší, přesto však Nejvyšší správní soud konstatoval, že správce daně porušil § 175 odst. 2 daňového řádu, čímž se dopustil nezákonného zásahu. Dále žalobce upozornil na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 5. 2017, č. j. X, v obdobné věci. Žalovaný postupoval nezákonně, neboť mu již v době, kdy požádal o vymáhání nedoplatku soudního exekutora, muselo být zřejmé, že náklady spojené s vymáháním budou ve zjevném nepoměru k výši dlužné částky. K otázce pasivní legitimace žalobce uvedl, že žalovaným není Město Kolín, přestože podalo exekuční návrh a exekuce je vedena v jeho prospěch, ale Městský úřad Kolín, který vydal rozhodnutí o pokutě a byl výlučným exekučním správním orgánem podle § 106 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření uvádí, že žalovaný je v žalobě nesprávně označen, neboť Městský úřad Kolín nemá právní subjektivitu. K věci samé žalovaný uvádí, že vymáhání pohledávek obce prostřednictvím exekutora není nezákonné. Exekuce vedená soudním exekutorem je nejúspěšnějším a zároveň nejlevnějším řešením, neboť obec nehradí náklady exekuce, veškeré náklady spojení s vymáháním dluhů nesou dlužníci. Zřizují-li si obce vlastní vymáhací řízení, šetří sice náklady samotných dlužníků, ale na úkor všech občanů s rizikem nižší vymahatelnosti a vyšších výdajů. Žalovaný má za to, že při vymáhání pohledávky postupoval aprobovaným způsobem jako řádný a odpovědný hospodář. Judikatura, na kterou žalobce odkazuje (zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. X), se týká právní úpravy před 1. 1. 2013.

II. Obsah vyjádření účastníků při jednání u soudu

4. Při jednání u soudu, z něhož se žalovaný omluvil (omluva zástupkyně žalovaného bylo doručena do podatelny soudu těsně před jednáním, nicméně o odročení jednání žalovaný nežádal a jeho nepřítomnost v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. nebránila projednání věci) žalobce setrval na své písemné žalobě a zdůraznil, že žalovaný v jeho případě zvolil ten způsob exekuce, kterým žalobci způsobil nepřiměřeně vysoké náklady. V reakci na vyjádření žalovaného pak žalobce dodal, že pokutu uložil městský úřad, tedy jím označený

žalovaný, který byl též oprávněn k tomu, aby pokutu vymáhal, žalovaný tedy je pasivně legitimován. Žalovaný mohl využít daňové exekuce s mnohem nižšími náklady a popsáním postupem porušil § 175 odst. 2 daňového řádu. V dané věci podle žalobce není zřejmé, v čem by exekuce prostřednictvím soudního exekutora byla efektivnější než exekuce daňová. Žalobce má právo na to, aby exekuce proběhla za snížených nákladů, přičemž žalovaný mohl pohledávku postoupit obecnému správci daně.

III. Obsah správního spisu žalovaného a podkladů žalobce

5. Z obsahu předloženého správního spisu soud především ověřil, že žalovaný vydal dne 22. 1. 2014 pod č. j. X, příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
6. Z listinných podkladů, které soudu předložil žalobce, vyplynuly následující podstatné skutečnosti: Město Kolín podalo dne 14. 3. 2017 soudnímu exekutorovi Mgr. Z. S. exekuční návrh na pověření soudního exekutora k vymožení povinnosti uhradit jistinu ve výši 1 500 Kč podle exekučního titulu (vykonatelného příkazu o uložení pokuty) ve prospěch Města Kolín a k vymožení povinnosti uhradit soudnímu exekutorovi pověřenému vedením exekuce náklady exekuce a náklady oprávněného. Dále žalobce soudu předložil vyrozumění o zahájení exekuce ze dne 20. 4. 2017, č. j. X, jímž byl žalobce vyrozuměn, že soudní exekutorka Mgr. Z. S. byla Obvodním soudem pro Prahu 6 pověřena k provedení exekuce, a to na základě exekučního titulu – příkazu Městského úřadu Kolín o uložení pokuty ze dne 22. 1. 2014, č. j. X. Žalobce byl dále informován, že v exekučním řízení je vymáháno peněžní plnění, které činí ke dni vydání vyrozumění o zahájení exekuce celkovou částku 9 707 Kč, z čehož náklady oprávněného představují částku 342 Kč, odměna exekutora 3 000 Kč, náhrada hotových výdajů 3 500 Kč, DPH 1 365 Kč a jistina 1 500 Kč.
7. Žalobce taktéž předložil exekuční příkaz ze dne 23. 4. 2017, č. j. X, jímž soudní exekutor nařídil exekuci příkázáním pohledávky z účtu u peněžního ústavu, a dále exekuční příkaz ze dne 23. 4. 2017, č. j. X, na nařízení exekuce příkázáním jiné pohledávky než z účtu peněžního ústavu.
8. Další žalobcem předloženou listinou je výzva ke splnění vymáhané povinnosti v rámci exekučního řízení ze dne 1. 5. 2017, č. j. X. Soudní exekutor žalobce podle § 46 odst. 6 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“) vyzval, aby ve lhůtě 30 dnů od doručení výzvy splnil vymáhaný nárok, náklady oprávněného a zálohu na snížené náklady exekuce v celkové výši 5 774 Kč.
9. Poslední předloženou listinou je pak exekuční příkaz ze dne 27. 6. 2017, č. j. X, jímž soudní exekutor požádal peněžní ústav, aby exekutorskému úřadu sdělil zůstatek na účtu povinného/manžela povinného ke dni doručení příkazu, a dále peněžnímu úřadu uložil, aby peněžní prostředky z účtu povinného vyplatil na účet soudního exekutora do 7 dnů od doručení exekučního příkazu.
10. Krajský soud v Praze si pro dané řízení nevyžadoval příslušný spis soudního exekutora, neboť to nebylo k posouzení věci v mezích žalobního návrhu třeba. Krajskému soudu postačovaly listiny, které předložil žalobce, jejichž obsah ostatně žalovaný nikterak nezpochybňoval.

IV. Posouzení žaloby krajským soudem

11. Podaná žaloba je žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s., ze kterého výslovně plyne, že *„každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“*
12. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána včas (§ 84 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná, přistoupil soud k posouzení její důvodnosti, a to podle algoritmu vymezeného Nejvyšším správním soudem již v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. X (publ. pod č. X Sb. NSS). Podle citovaného rozsudku *„je ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž "zásah" v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakování "zásahu" (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“* Poslední z uvedených podmínek byla v důsledku novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 303/2011 Sb. rozšířena v tom smyslu, že domáhat se lze i určení toho, že zásah byl nezákonný.
13. Jelikož se žalobce domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný, je třeba předně připomenout, že podle ustanovení § 87 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s., rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
14. Otázka, zda a kdy lze spatřovat ve způsobu vymáhání dlužné peněžité částky prostřednictvím soudního exekutora nezákonný zásah ve smyslu § 82 odst. 1 s. ř. s., byla řešena Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 31. 7. 2015, č. j. X, a ze dne 21. 2. 2017, č. j. X, jejichž argumentaci rozvinul i žalobcem citovaný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 5. 2017, č. j. X.
15. K námitce žalovaného, který tvrdil, že není pasivně věcně legitimován, protože nemá právní subjektivitu, soud uvádí, že podle § 83 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah, tedy v obecné rovině jeho pasivní legitimace plyne přímo ze zákona. Samotnou otázkou pasivní věcné legitimace v případě zásahu spočívajícího ve volbě způsobu vymáhání dlužné peněžité částky prostřednictvím soudního exekutora se již zabýval Krajský soud v Českých Budějovicích ve výše citovaném rozsudku, s jehož závěry se zdejší soud ztotožňuje. Žalobce správně jako žalovaného označil Městský úřad Kolín, neboť tento správní orgán vydal rozhodnutí o uložení pokuty a podle § 106 odst. 2 správního řádu byl výlučným správním orgánem, který byl oprávněn a zároveň povinen uloženou pokutu po žalobci vymáhat. Nic v tomto ohledu nemění skutečnost, že výzvu ke splnění vydalo Město Kolín. Jak uvedl Krajský soud v Českých Budějovicích ve výše odkazovaném rozsudku, *„pokud žalovaný jakožto výlučný exekuční správní orgán rezignoval na svou povinnost vymáhat uloženou pokutu a zcela upustil od předvídaného veřejnoprávního postupu při vymáhání takové pokuty a nechal, aby samotné město Prachatice jakožto domnělý „oprávněný“ z uložené pokuty podalo v podstatě*

soukromoprávní návrh na vymození pohledávky, pak je toto jednání města Prachatice zcela přičitatelné exekučnímu správnímu orgánu, a proto krajský soud jednal s Městským úřadem Prachatice jakožto se žalovaným.“

16. Podle § 106 odst. 2 správního řádu je k provedení exekuce příslušný buď přímo správní orgán, který vydal rozhodnutí o uložení pokuty v prvním stupni, nebo je oprávněn požádat obecného správce daně místně příslušného podle zvláštního zákona k provedení takové exekuce. Takovým obecným správcem daně je podle aktuální právní úpravy místně příslušný celní úřad (srov. § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky). Podle § 106 odst. 3 správního řádu je v obou případech exekuční správní orgán povinen řídit se při exekuci na peněžitá plnění daňovým řádem.
17. Možností výkonu správních rozhodnutí na peněžitá plnění prostřednictvím soudního exekutora s přihlédnutím k právnímu stavu od 1. 1. 2014 se podrobně zabýval právě Krajský soud v Českých Budějovicích, který ve shora označeném rozsudku uvedl: *„Dále krajský soud podotýká, že § 105 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 105 odst. 2 správního řádu, ze kterého by mohlo vyplývat, že i správní orgán, který rozhodnutí vydal (tj. exekuční správní orgán), je oprávněn požádat o vymození pokuty uložené správním rozhodnutím taktéž soud či soudního exekutora, je částečně obsoletní a částečně jej nelze aplikovat bez souvislosti s daňovým řádem. Jak se podává z publikace M. K., P. P., P. H. a J. J.: Zákon o obcích (č. 128/2000 Sb.) – Komentář. Praha: W. K. (ČR), 2015, k § 149: „Podle § 105 odst. 2 spr. řádu správní orgán, který vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo schválil smír, může o provedení exekuce "požádat též soud nebo soudního exekutora". Zákonodárce opomněl toto ustanovení novelizovat v souvislosti s novelou o. s. ř. provedenou zákonem č. 293/2013 Sb. S účinností od 1. 1. 2014 platí podle § 251 odst. 1 věty druhé o. s. ř., že "soud nařizuje a provádí výkon rozhodnutí s výjimkou titulu, který se vykonává ve správním nebo daňovém řízení", a podle § 251 odst. 2 o. s. ř. platí, že "je-li k soudu podán návrh na výkon titulu, který se vykonává ve správním nebo daňovém řízení, soud návrh odmítne". V případě rozhodnutí, která lze exekvovat podle správního řádu nebo daňového řádu, nelze tedy od 1. 1. 2014 podat návrh podle občanského soudního řádu na soudní výkon rozhodnutí.“ Výkon správních rozhodnutí za pomoci soudu je tedy vyloučen. Výkon správních rozhodnutí soudním exekutorem vyloučen není [veřejnoprávní rozhodnutí je exekučním titulem podle § 40 odst. 1 písm. e) exekučního řádu], ovšem soudní exekutor může být osloven exekučním správním orgánem podle § 175 odst. 1 daňového řádu pouze v případě, že jsou splněny podmínky podle § 175 odst. 2 daňového řádu, nebo podle § 105 odst. 2 správního řádu v případě exekucí na nepeněžitá plnění.“*
18. I když je obec podle § 147 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), oprávněna vybírat a vymáhat pokuty, je tak povinna činit prostřednictvím svých vlastních orgánů, tj. prostřednictvím exekučního správního orgánu, kterým je v posuzovaném případě žalovaný. Jak již bylo řečeno, exekuční správní orgán provede exekuci na peněžitá plnění podle pravidel obsažených v daňovém řádu.
19. Žalovaný tedy byl povinen postupovat podle § 175 daňového řádu, přičemž podle odst. 1 uvedeného ustanovení platí, že správce daně může vymáhat nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora, popřípadě jej uplatnit v insolvenčním řízení nebo přihlásit jej do veřejné dražby. Podle § 175 odst. 2 daňového řádu správce daně zvolí způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s

vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku.

20. K postupu exekučního správního orgánu podle § 175 daňového řádu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2015, č. j. X, v němž uvedl, že „výkon rozhodnutí probíhá v rámci tzv. dělené správy (§ 161 daňového řádu). Prováděl-li by žalovaný 2) výkon rozhodnutí sám (tzv. procesní dělená správa), tzn., nepožádal-li by o výkon místně příslušný celní úřad, byl by v tomto rozsahu správcem daně (§ 161 odst. 2 daňového řádu). Podle § 175 odst. 1 daňového řádu správce daně může vymáhat nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora. Možnost volby mezi těmito dvěma způsoby je korigována § 175 odst. 2 daňového řádu, podle kterého správce daně 'zvolí způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku.' Účelem tohoto ustanovení, které pro řízení o vymáhání daní upřesňuje zásadu zdrženlivosti a přiměřenosti zakotvenou obecně v § 5 odst. 3 daňového řádu, je zamezit vymáhání bagatelních nedoplateků prostřednictvím soudních exekutorů a s tím spojenému nárůstu nákladů povinných subjektů. Jedná se o speciální ustanovení vůči § 105 odst. 2 správního řádu. Zde uvedená možnost volby způsobu provedení exekuce se tak plně uplatní jen při exekuci na nepeněžitá plnění. Při exekuci na peněžitá plnění je volbu mezi vymáháním podle daňového řádu a prostřednictvím soudního exekutora vždy třeba poměřit z hlediska § 175 odst. 2 daňového řádu. Uvedené vyplývá i z důvodové zprávy k § 175 daňového řádu: „V rámci volby způsobu vymáhání by měl správce daně s přihlédnutím k nutnosti šetřit práva zúčastněných osob (zásada přiměřenosti) a k zásadě hospodárnosti, jakož i k vlastnímu personálnímu vybavení, zvolit co nejefektivnější možnost pro vymožení dlužného nedoplatku. Odst. 2 v tomto ohledu stanoví výslovný požadavek na to, aby zvolený způsob vymáhání garantoval, že náklady spojené s vymáháním, které jsou přeneseny na dlužníka, nebudou ve zjevném nepoměru k výši vymáhaného nedoplatku. Předpokládá se tak změna praxe správců daně (zejména v rámci dělené správy), kteří ve snaze zjednodušit si práci opomíjejí základní principy, na nichž je veřejná správa postavena. Mělo by tak dojít k zamezení případů, kdy na vymáhání bagatelního nedoplatku je povolán soukromý exekutor, u něž se minimální výše nákladů pohybuje v řádech tisíců korun, ačkoli lze zajistit vymáhání nedoplatku vlastními silami nebo předáním správcu daně příslušnému vymáhat nedoplatek v rámci dělené správy (v současnosti celnímu úřadu), tedy způsoby pro dlužníka výrazně příznivějšími. V tomto ohledu jde o speciální úpravu k § 105 odst. 2 správního řádu, která v kontextu toho, že exekuce na peněžitá plnění je svěřena daňovému řádu, bude dopadat toliko na exekuce nepeněžitá.“
21. Výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu následně potvrdil Ústavní soud v usnesení ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. X, v němž ve vztahu k § 175 odst. 2 daňového řádu pro upřesnění uvedl, že toto ustanovení „představuje konkretizaci obecných zásad činnosti veřejné správy a požadavek využívat primárně vlastních, a hlavně pro povinného šetrnějších možností k vymožení nedoplatku. Žádný výkon veřejné moci totiž nemá z hlediska principu proporcionality omezovat práva jednotlivců více, než je nutné. Jestliže měl stěžovatel možnost předat výkon rozhodnutí příslušnému celnímu úřadu, či jej provést vlastními silami za podstatně přiměřenějších nákladů vzhledem k výši nedoplatku, měl tak v souladu s povinností plynoucí z tohoto ustanovení učinit a neměl jej předávat soudnímu exekutorovi.“
22. Z uvedeného vyplývá, že exekuční správní orgán byl povinen při výběru způsobu vymáhání peněžité povinnosti žalobce vážit a volit takový způsob, aby výše nákladů, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyly ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku,

přičemž tato otázka musí být vždy posuzována individuálně pro každý konkrétní případ. V posuzované věci šlo o částku 1 500 Kč (pokuta dle příkazu). Ve vyrozumění o zahájení exekuce ze dne 20. 4. 2017 byl žalobce informován, že náklady exekuce zřejmě dosáhnou částky 7 865 Kč a náklady oprávněného částku 342 Kč. Předpokládané náklady na vymožení uložené pokuty ve výši 1 500 Kč prostřednictvím soudního exekutora byly předběžně stanoveny v celkové výši 8 207 Kč. Jednalo se tedy o náklady, jejichž výše představovala více než pětinasobek dlužné částky. Očekávané náklady exekuce tak podstatným způsobem převyšovaly vymáhané peněžité plnění. Krajský soud dále doplňuje, že pokud by byla exekuce provedena v souladu se správním a daňovým řádem, výše nákladů by v případě nedoplatku ve výši 1 500 Kč činila podle § 183 odst. 1 daňového řádu částku 500 Kč.

23. Pokud jde o námitky žalovaného, že volba soudního exekutora představuje efektivní způsob pro vymožení pohledávky a že Městský úřad Kolín nemá personální a materiální vybavení, aby exekuci vykonával sám, nelze než odkázat na citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Efektivita použití soudního exekutora není v této souvislosti relevantním argumentem a stejně tak ani námitka nedostatečnosti personálního vybavení. Při výkladu § 175 odst. 2 daňového řádu by se mělo přihlížet k personální vybavenosti daného orgánu veřejné správy. To však žalovaného nevyvazuje z povinnosti postupovat v souladu s textem a smyslem tohoto ustanovení. Uvedený závěr chápe Ústavní soud jako konkretizaci zásady, dle níž právní řád nemůže po nikom požadovat fakticky nemožné. V dané věci mají však i malé obce (a tím spíše města) možnost, jak navzdory své nedostatečné vybavenosti dostat závazku z uvedeného ustanovení. Kromě možnosti obrátit se na celní úřad lze zmínit i možnost uzavřít s jinými obcemi veřejnoprávní smlouvu za účelem výkonu rozhodnutí vlastními silami podle § 63 obecního zřízení.

V. Závěr a náklady řízení

24. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud dospěl k závěru, že byly naplněny pojmové znaky nezákonného zásahu podle § 82 s. ř. s., neboť žalovaný jako exekuční správní orgán svým nezákonným postupem, který byl v rozporu s § 106 odst. 2 a odst. 3 správního řádu a § 175 odst. 2 daňového řádu, žalobce přímo zkrátil na jeho právech a tento zásah byl zaměřen přímo vůči němu. Podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. tedy soud určil, že žalovaným provedený zásah vůči žalobci byl nezákonný.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný zde tedy nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 8 800 Kč. Náhrada nákladů řízení v dané věci je představována žalobcem zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2 000 Kč a dále odměnou jeho zástupce, která činí 6 800 Kč a je tvořena odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby) po 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

26. Žalobce, který při jednání u soudu vystupoval sám (bez svého zástupce) mimo výše přiznané náklady požadoval ještě paušál za svoji účast u uvedeného jednání ve výši 300 Kč a dále cestovní náhradu „obecného zmocnění“ za cestu k soudu a zpět osobním automobilem ve výši 1 738 Kč. Tyto náklady však soud nemohl žalobci přiznat. Pokud jde o zmíněný paušál za účast žalobce u jednání, zde soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž použití § 151 odst. 3 o. s. ř. (v novelizovaném znění účinném od 1. 7. 2015) na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno. Stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. X (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. X). Ve vztahu k vyčíslenému cestovnímu pak soud předesílá, že žalobce v daném řízení zastupoval advokát se sídlem v Praze, resp. při jednání u soudu žalobce jednal sám, není tedy zřejmé, jakého obecného zmocnění má ve vyčíslení nákladů žalobce na mysli. Pokud uvedeným vyčíslením žalobce uplatňoval svoje vlastní cestovní náklady (čemuž by svědčily k vyčíslení připojené přílohy), pak je třeba upozornit na to, že účastníkům řízení se hradí jen skutečné, účelné a hospodárné cestovní výdaje veřejným hromadným dopravním prostředkem, přičemž použít vlastní motorové vozidlo je možno pouze s předchozím souhlasem soudu (viz § 30 odst. 2 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy). Žalobce žádné skutečně vynaložené náklady na cestu veřejným hromadným cestovním prostředkem nedoložil, o možnost využít cestě k soudu vlastní motorové vozidlo pak soud nepožádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. března 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.